

Prelatovo pismo (svibanj 2010.)

Želimo se zahvaliti Blaženoj Djevici Mariji na pažnji prema Crkvi i prema svakom od njezine djece.

12.05.2010.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Započinje mjesec koji je posebno posvećen Blaženoj Djevici Mariji unutar marijanske godine koju u Djelu slavimo. Tako nam srce i misli idu već sada prema Svetoj Mariji,

Majci Božjoj i našoj Majci kako bismo se Njoj zahvalili na bezbrojnim dobročinstvima koja po njezinu zagovoru neprestano primamo. Neka su nam poznata, a drugih nismo svjesni; ali ništa ne pokazuje veću čast njegove Majke, nego kad nam Bog želi pružiti blago svoje milosti služeći se Presvetom Djevicom Marijom koja je uvijek u uskom zajedništvu sa svojim Sinom.

„Materinsko posredništvo Marijino ne stavlja u sjenu jedinstveno i savršeno posredništvo Kristovo“, pojašnjava Ivan Pavao II dok komentira neke tekstove II vatikanskog sabora. Nasuprot, dodao je, „daleko da bi bilo prepreka ostvarenju jedinstvenog posredništva Kristova, Marija daje sliku njegove plodnosti i djelotvornosti“[1].

Ovih dana konkretno joj se zahvaljujemo, oprostite na umetku, za svećeničko ređenje 32 vaša brata kojima ću podijeliti svećeništvo 8.

ovog mjeseca u bazilici svetoga Eugenija. Molimo se Blaženoj Djevici Mariji za njih i za sve svećenike.

Povijest kršćanske duhovnosti puna je primjera koji pokazuju materinsku zaštitu Naše Gospe nad svojom djecom kojoj Ona pritječe posebnim milostima. Drevna marijanska molitva, *Sub tuum praesidium*, koju je često ponavljao sveti Josemaría, javlja se u trećem stoljeću i izražava pouzdanu sigurnost: „Pod tvoju se obranu utječemo, sveta Bogorodice; ne odbaci nam molbe naše u potrebama našim, nego nas uvijek oslobodi od svakoga zla, Djevice slavna i blagoslovljena“[2].

Svi smo u svom životu osjetili dobročiniteljsku prisutnost Majke Božje uvijek kada se približavamo životu Gospodinovu. Iz tog razloga i jer to zaslužuje – nema stvorenja koje ima veću čast od Djevice: od Nje je veći samo Bog – nikad joj nećemo

moći dovoljno zahvaliti za brigu prema nama, niti ćemo je moći dovoljno slaviti. Ovako je govorio sveti Josemaría oslanjajući se na kršćansku predaju. ***Teologija je u prošlim stoljećima izrazila sentenciju koja pokazuje ljubav kršćana prema Majci Božjoj: de Maria, numquam satis, nikad nećemo moći pretjerati u riječima ili pisanju o dostojanstvu one koja je dala svoje tijelo i krv Drugoj Osobi Presvetoga Trojstva***[3].

Te misli sačinjavaju temelj marijanske pobožnosti koja ovih tjedana očito cvjeta po cijelom svijetu. U našem slučaju dodaju se različiti razlozi koji nas pozivaju da posebnom pažnjom susrećemo svoju Majku. Mislim na dvije godišnjice koje se ispunjaju ovaj mjesec: na prvo hodočašće našega Oca – u Sonsoles godine 1935. – i na devetnicu kod Gospe Guadalupske godine 1970. Zahvalna uspomena tih

dogadaja, koji već spadaju u povijest Opusa Dei, potiče nas da razmatramo – kako je rekao Benedikt XVI – da je **Utjelovljenjem Sina Božjega vječnost ušla u vrijeme (...).** Vrijeme je bilo – tako reći – „dodirnuto“ od Krista, Sina Božjega i Marijina, a od Njega je dobilo novo i iznenađujuće značenje: pretvorilo se u vrijeme spasenja i milosti[4]. Stoga, zaključuje Papa, moramo staviti različite događaje svoga života, velike ili male, pod znak spasenja i prihvatiti poziv koji nam Bog šalje kako bi nas vodio do cilja koji je izvan vremena: u vječnost[5].

Dva datuma naše povijesti na koje se odnosim pokazuju vrlo jasno taj Božji *ulazak* u povijest ljudi, a konkretno u povijest ovog dijela Crkve koji je Opus Dei.

2. svibnja 1935. – sutra se navršava 75 godina – sveti je Josemaría počeo s

običajem *Svibanjsko hodočašće* od kojeg je došlo toliko duhovnih plodova. Od tada su milijuni duša na prisan način naučili pokazati svoju djetinju ljubav prema Blaženoj Djevici Mariji. Preporučam vam da se ovaj mjesec još više potrudite i pozovete mnoge prijatelje da vas prate kod tih marijanskih pohoda. Želimo se zahvaliti Blaženoj Djevici Mariji na pažnji prema Crkvi i prema svakom od njezine djece.

Uobičajeni odnos s Našom Gospom jasan je dokaz da duša odiše kršćanskim duhom. Možda će biti poraza na našem putu – nitko nije na zemlji savršen – ali tko ustrajno moli Blaženu Djevicu Mariju, recitirajući ponekad molitve koje je naučio u djetinjstvu i ne zapuštajući ih, pokazuje da u svom srcu nosi kršćanski dašak i naša Majka će mu pomoći: sada i – kako molimo u Zdravomariji – također u času smrti.

Djetinju ljubav prema Majci Božjoj želimo prenijeti na druge. Poziv našim znancima, prijateljima i rođacima da nas prate na Hodočašće u svibnju može im pomoći da otkriju radost i mir koje naša Majka izlijeva na dušu onih koji se priznaju njezinom djecom. O kad bi mnogo muškaraca i žena usvojilo običaj da svakodnevno moli Gospinu Kronicu. Prevladavamo li odlučno ljudske obzire kad započinjemo taj razgovor? Potiče li nas ljubav prema Majci Božjoj da zaželimo dobro svim ljudima?

Druga godišnjica vrlo značajna za našu obitelj ispunja se ovaj mjesec: četrdeset godina od putovanja našega Oca u Meksiko gdje je molio pred Majkom Božjom Guadalupskom. Sjećam se iznenađenja i radosti nas koji smo tada bili s njim kada nam je 1. svibnja godine 1970. saopćio odluku da poduzme to putovanje. Odmah je

dao zadatak da se obave potrebne pripreme i tako je ujutro 15. svibnja stigao u Meksiko. Pokrenut ljubavlju prema Crkvi, Papi i dušama želio je u ruke Majke Božje položiti nakane svoga srca. Ovako je objašnjavao: ***Što moli Otac? Otac moli pred Našom Majkom Svetom Marijom, Svemogućom u molitvi, za mir u svijetu, za svetost Crkve, Djela i svakoga od njezinih kćeri i sinova***[6].

Već za vrijeme leta prema Americi zapažala se duboka sabranost našega Utemeljitelja. Čim je stigao u Ciudad de Mexico, iako je bilo 3.00 sata ujutro, izrazio je želju da odmah pođe moliti pred Majkom Božjom Guadalupskom. To nije bilo moguće, jer u to vrijeme je bazilika bila zatvorena. Ali čim su dopustili liječnici i njegovi sinovi nakon adaptiranja na visinu i promjenu vremena, otišao je u Villu uz pratnju nekoliko svojih sinova. To je bila

prva posjeta Meksiku. Nakon što je pozdravio Isusa u Svetohraništu, kleknuo je u prezbiteriju i ostao je utonut u molitvi sat i pol vremena. Kako je vrijeme prolazilo crkva se punila kćerima i sinovima našega Oca, suradnicima i prijateljima koji su željeli moliti skupa s našim Utemeljiteljem.

Kako se dužila ta molitva, don Pedro Casciaro, tadašnji Koncilijarij, rekao je našem Utemeljitelju što se događa. Pošto je naš Otac izbjegavao „izazivati radoznalost“, prekinuo je svoj razgovor ispred slike Guadalupe i zamolio da se potraži način kako zaobići tu malu neprikladnost. Od drugog dana, pa do kraja devetnice, koristio je malu galeriju, pomalo neudobnu, ali koja je imala pogodnost da je bila na polu-visini, dosta blizu slike Naše Gospe, izvan pogleda ljudi. Tamo se sveti Josemaría mogao obratiti Majci Božjoj Guadalupskoj u velikom

pouzdanju, razgovarajući s Njom glasno kako bi joj prikazao potrebe srca. Hvala Bogu, mogli smo bilježiti ono što je u tim trenucima razgovarao s Blaženom Djevicom Marijom u kojima je i nas koji smo bili prisutni pozivao da sudjelujemo.

Bila je to vrlo intenzivna djetinja molitva u potpunom prepuštanju u Volju Božju, a u isto vrijeme inzistirajuća, kao kad malo dijete pouzdano moli. Prvi dan devetnice na galeriji, 17. svibnja, nakon zadržavanja nekoliko minuta u osobnom razmatranju, savjetovao nam je da molimo skupa tri dijela Krunice, održavajući tihe trenutke poslije svakog otajstva. Na kraju je molio dijelove Evandjelja u kojima Gospodin inzistira na potrebi prošnje. Donosim samo neke riječi te molitve koje ste drugom prilikom – barem dijelom - čitali i razmatrali.

*Isus nam kaže: sve za što u vjeri
molimo u molitvi, dat će nam se. A
vjera nam ne nedostaje, jer Ti nam
je daješ, Gospodine. To obećanje,
ispunjeno sigurnošću, nikad ne
gubi vrijednost, jer njegove riječi,
Gospodinove riječi, ne prolaze.
Ovdje smo i predstavljamo tolike
tisuće duša, došli smo moliti,
moliti kao malo dijete koje je
uvjereno da ga se mora saslušati.
Molimo kao malo dijete, kao mala
obitelj, i želim da Djelo bude uvijek
takvo: mala obitelj usko
sjedinjena, iako se nalazimo po
cijelom svijetu. Molimo te
zahtijevajući, služeći se
zagovorom tvoje Majke, znajući da
nas moraš saslušati. Iterum dico
vobis – kaže nam sveti Matej –
quia, si duo ex vobis consenserint
super terram, de omni re
quamcumque petierint fiet illis a
Patre meo qui in caelis est (Mt 18,
19). Molimo u molitvi prošnje,
zajedno s narodom koji je sada*

*ovdje, sa svećenikom koji slavi, u
štovanju tvoje Majke. To ti kažemo
mi i kažu ti u velikoj vjeri i u nadi
da nas Ti slušaš po svim putovima
zemlje. To je postojana molitva
svih vrsta duša, svih rasa i svih
jezika. Njihova molitva je i naša, a
Tebi, Gospodine, po zagovoru tvoje
Majke, upravljamo postojanu
molbu. Želim da vam ove riječi
probude odgovornost i da
nastavite požurivati Gospodina,
također i kad je duša suha i
nailazi na poteškoće u dijalogu s
Njim. Usprkos našoj slabosti i da
ne znamo što reći, dovoljno je da
Mu želimo reći da postane
stvarnost i postignut ćemo ono što
nam je potrebno[7].*

Zadržimo se jedan trenutak, kćeri i
sinovi moji, kako bismo vidjeli
nastavljamo li u ovim trenucima i
uvijek ovu molitvu našega Oca,
sjedinjeni s njegovom molitvom –
koja je u Nebu postala neprolazna –

za Crkvu i za Djelo. Nije važno ako se ponekad osjećamo ukočeni, suhi! Jer srce kao da ne slijedi naše razmatranje ili usmenu molitvu.

Ovako nam je rekao sveti Josemaría: ***ne brinite se, ponavljam, ako nema revnosti i ako je teško ući u molitvu. Mi smo kao vojnici na straži koji ispunjaju svoju dužnost; kao vojnici, ali kao djeca. Ako ne znamo što reći, ali znamo da moramo činiti molitvu, činimo molitvu, kao vojnici; ali kao djeca s vjerom. Podsjetimo ga sada, iako samo ustima, neka ispuni svoju riječ, jer mi molimo da nas On sasluša: to je zahtjev, ali zahtjev djeteta koje se obraća Ocu, poslužujući se obećanjem njegova Sina. Naravno da ćemo se uhvatiti za svoju Majku i njezin svemoćan zagovor: Majko, saslušaj nas!***^[8]

Mislim da svatko od nas želi moliti ili naučiti ovako moliti, u istom potpunom pouzdanju i prepuštanju

našoj Nebeskoj Majci. U ovim vremenima, kako sam vas podsjetio mnogo puta, moramo postojano obnavljati molitvu za Crkvu, Papu i njegove suradnike; za Biskupe, svećenike i za čitav Božji narod. Nastojimo prikazati te nakane Našoj Gospi vrlo intenzivno na svibanjskim hodočašćima. Misliš li da bi se, ako bi poznavale tvoju ljubav prema Majci Božjoj, osobe s kojima se susrećeš mogle osjećati pozvane na ljubav prema Njoj i da kod Nje zatraže zaštitu?

Ali moramo moliti puni pouzdanja, u vjeri koja može pokrenuti brda, kako je rekao Gospodin. Nastavimo slušati našega Oca u onoj prvoj glasnoj molitvi pred Majkom Božjom Guadalupskom. ***Omnia quaecumque orantes petitis, credite quia accipietis, et evenient vobis (Mk 11, 24). Imajte vjeru da ćete sve što molite u molitvi postignuti i dobit ćete. Dobit ćete!***

To su riječi koje za nas znače sigurnost. Govorio je njezin Sin, njezin Sin koji ne može govoriti neistinu! A s naše strane je potrebna vjera. Vjera koju već imamo i zato dolazimo moliti! Ali, osim toga, u molitvi kažemo: adauge nobis fidem! (Lk 17, 5). Treba inzistirati, jedan i drugi put, kao kad smo to isto kao djeca radili sa svojom majkom! A ovdje, mi koji se tu sada nalazimo, molimo za svih u ime svih, također kada se osobno nađemo u trenucima bez unutarnjeg žara i kada nam je teško početi govoriti i reći ono što hoćemo. Omnis enim qui petit accipit, et qui quaerit invenit, et pulsanti aperietur (Lk 11, 10). Opet je to Isus Krist koji govori kao što nam je to zapisao sveti Luka. To nam je rekao vrlo jasno kako to ne bismo zaboravili: onome koji moli, dat će se. Zato moramo nastaviti moliti i moramo se usuditi moliti pouzdano i

zahtijevajući. Zato smo došli ovdje i zato se moramo truditi, tako da naša molitva bude postojana i ispunjena upornošću. Majko naša, govori Ti za nas i učini da molimo sve više[9].

Zaustavljam se ovdje, kćeri i sinovi, iako je molitva našega Oca trajala još dosta dugo. Ali ne mogu a da ne spomenem da u drugom dijelu ovog mjeseca slavimo prije svega tri liturgijske svetkovine velikog značaja: Uzašašće Gospodinovo, Dolazak Duha Svetoga na Duhove i Presveto Trojstvo. Ako se utječemo Majci Božjoj, Ona će nas potaknuti da se pripravimo što bolje na ove blagdane kao što je to učinila s prvim Isusovim učenicima. Meni se čini vrlo jasno da je Gospodin htio da Ona svojim skrivenim i tihim životom bude prisutna pri pojavi Crkve u sali Posljednje večere, tako da Apostoli vide kako se ljubi Isus i Presveto Trojstvo.

Zadnji dani u mjesecu svibnju moraju nam omogućiti da u dubini kušamo liturgijsku svetkovinu Duhova. Ostanimo uz onu koja je Majka Crkve i Hram Duha Svetoga: uvijek će to biti najbolji način da primimo darove i plodove Tješiteljeve. A kao i uvijek molim vas da moje nakane, u kojima svi vi imate svoje mjesto, prinesete Majci Božjoj, koja je Zagovornica i Svemoguća u molitvi, tako da se što više približimo Bogu Ocu, Bogu Sinu i Bogu Duhu Svetom.

Svom ljubavlju vas blagoslivlja

Vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. svibnja 2010.

[1] Ivan Pavao II, Marijanska kateheza na općoj audijenciji, 1.10.1997.

[2] Časoslov, Marijanska antifona na kraju.

[3] Sveti Josemaría, članak „La Virgen Pilar“, posthumno izdanje u „Libro de Aragón“, Zaragoza, 1976.

[4] Benedikt XVI, homilija na kraju godine, 31.12.2009.

[5] Isto.

[6] Sveti Josemaría, listopad 1970.

[7] Sveti Josemaría, bilješke iz molitve u Villi Guadalupe, 17.5.1970.

[8] Isto.

[9] Isto.